

17 Φεβρουαρίου 2015

Ο Ηγούμενος της Ι.Μ. Σταυροβουνίου Βαρνάβας († 17 Φεβρουαρίου)

[Ορθοδοξία](#) / [Μορφές](#)

[Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός \(† 2009\)](#)

Ο Ηγούμενος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου Γέροντας Βαρνάβας

Τί αντάξιον δυνάμεθα να είπωμεν ημείς οι τόσον ανάξιοι και ακατάλληλοι διά την ηγιασμένην αυτήν κορυφήν; Έχομεν όμως υποχρέωσιν και καθήκον να περιγράψωμεν τα όσα, έστω ελάχιστα, εγνωρίσαμεν.

Ο εξαίρετος και κεχαριτωμένος αυτός ασκητής και μετέπειτα ηγούμενος Βαρνάβας εγεννήθη το 1864. Εις την μονήν ήλθε το 1890. Όπως ανεφέρομεν και ανωτέρω, εδιδάχθη τας αρχάς της μοναχικής πολιτείας εις τον Άθω υπό του αυστηρού και πατερικωτάτου γέροντος Κοδράτου της Ιεράς Μονής Καρακάλλου.

Το 1892 εξελέγη προϊστάμενος και κατά το 1910, Κυριακήν της Σαμαρείτιδος, εις ηλικίαν όχι γεροντικήν, προεχειρίσθη εις ηγούμενον της νεοσύστατου αδελφότητος της Ιεράς Μονής Σταυροβουνίου εις το αξίωμα αυτό παρέμεινε επί τεσσαράκοντα συνεχή έτη και όταν ακόμη η αδελφότης είχε γίνει πολυάριθμος.

Πάντοτε δραστήριος και συνετός ετηρούσε μετ' ακριβείας το κοινοβιακόν πρόγραμμα. Ποτέ δεν εδόθη η παραμικρά έστω αφορμή, ώστε να θεωρηθή παραβάτης των κανονισμών του κοινοβίου. Εκράτησεν ισοβίως τον αρχικόν του ζήλον και την αρετήν ιδίως δε την πραότητα και την ανεξικακίαν. Ποτέ δεν τον είδε κανείς τεταραγμένον ή ανήσυχον παρά τας τόσας αφορμάς αι οποίαι επαρουσιάζοντο εις την διαρκώς αυξανομένην αδελφότητα. Εις τον ευλογημένον αυτόν γέροντα ήρμοζε απολύτως το ιερόν λόγιον: «ίδε αληθώς Ισραηλίτης, εν ω δόλος ουκ έστι».

Ήτο και παρέμεινε μέχρι τέλους εκουσίως πτωχός και ποτέ δεν ηθέλησεν, να απόκτηση κάτι ιδικόν του. Δεν είχε ποτέ κάτι το ιδιαίτερον από την λοιπήν αδελφότητα. Δεν απέκτησε τίποτε εκ της «ηγουμενικής επάρσεως». Εις την ενδυμασίαν του ήτο τόσον πολύ λιτός, ώστε ποτέ δεν εφόρεσε μάλλινα, μεταξωτά, κομψά ή έστω σιδερωμένα ενδύματα. Εις το δωμάτιόν του, το οποίον ήτο πάντοτε ανοικτόν, είτε ήτο αυτός εις την μονήν είτε απουσίαζε, δεν υπήρχε τίποτε άλλο εκτός από τρία απλά καθίσματα, μία μικρά τράπεζα μεθ' ενός φανού, η απλή του στρωμνή και μία μικρά υδρία. Τα δεύτερα ενδύματα, τα οποία είχε διά να αλλάζη, ευρίσκοντο εις ανεωγμένον κιβώτιον κάτωθεν της στρωμνής του.

Τροφήν ή ποτόν, εκτός ύδατος, κανείς δεν είδε ποτέ εις το δωμάτιόν του. Πλην των κανονικών γευμάτων δεν έφαγε ποτέ τίποτε, καίτοι η μονή είχε μεγάλην παραγωγήν τροφίμων και οπωρικών. Δεν εζήτησε ποτέ κάτι το ιδιαίτερον εις την τράπεζαν, ούτε παρεπονέθη ποτέ διά τας πολλές ακαταστασίας τας οποίας προεκάλουν οι υπεύθυνοι των διακονημάτων.

Κάποτε εξ απροσεξίας του μαγείρου ηχρηστεύθη το φαγητόν συγκεκριμένως ο μάγειρος έβαλεν εκ λάθους εις φαγητόν τρίμματα λιβανίου και κανείς εκ των πατέρων δεν ημπόρεσε να φάγη, πολλοί μάλιστα ούτε να το δοκιμάσουν κατεδέχθησαν, διότι ήτο όντως απαίσιον εις την γεύσιν. Μόνον ο μακάριος γέρων Βαρνάβας έφαγε το φαγητόν αυτό χωρίς διαμαρτυρίαν και εν συνεχεία συνεβούλευσε τους παριστάμενους να είναι προσεκτικοί.

Εις τας ημέρας κατά τας οποίας τον εγνώρισα εγώ ο ταπεινός, δεν ηργάζετο εις τας εξωτερικάς εργασίας, ενώ νεώτερος ηργάζετο ως οικοδόμος.

Εις τας ακολουθίας ήτο πάρα πολύ πρόθυμος και «ζέων τω πνεύματι». Πάντοτε ευρίσκετο εις την εκκλησίαν με το «Ευλογητός ο Θεός...» και παρέμενε μέχρι, τέλους. Άνευ μεγάλης ανάγκης δεν εξήρχετο ποτέ της εκκλησίας.

Ηρνείτο μετά προσοχής όλας τας ανέσεις, όπως άλλωστε απαιτεί και η μοναχική μας ιδιότητα, και εδίδασκε «έργω και λόγω» την φιλοπονίαν ως κύριον έργον των μοναχών. Το πλέον απίστευτον, διά την χλιαράν μας γενεάν, είναι ότι ποτέ δεν ελούσθη. Και όταν ακόμη ενίπτετο, έρριπτε ολίγον μόνον νερόν εις τους οφθαλμούς του. Παρ' όλα αυτά όμως ήτο πάντοτε καθαρός και το πρόσωπον του ήτο εξαιρετικώς φωτεινόν. Απέφευγε τας επιδείξεις και τα μεγαλεία, τα οποία ημπορούσε να έχη, ως ο μόνος ηγούμενος ανεπτυγμένου κοινοβίου εις όλην την νήσον. Καίτοι ο Επίσκοπος της επαρχίας του και άλλοι επίσημοι παράγοντες τον επέζον να δεχθή την ιερωσύνην, δεν εδέχθη ο μακάριος και ταπεινός Βαρνάβας να ανταλλάξη την ταπεινήν ιδιότητα του μοναχού μετά του υψηλότερου αξιώματος της ιερωσύνης.

Πολλοί προέβαλλον ότι το καθήκον του ηγουμένου ως ποιμένος, απαιτούσε το πλήρωμα της πνευματικής πατρότητος, δηλαδή της ιερωσύνης, πλην όμως, η ενάρετος του ψυχή δεν συγκατένευσε να δεχθή το αξίωμα. Ποτέ όμως δεν υπετιμήθη η απλή μοναχική του ιδιότης υπό τίνος των διαπρεπών και ευλαβέστατων ιερομόναχων, οι οποίοι έζων τότε εις την μονήν, αλλά ούτε ακόμη και υπό του περίφημου και λογιωτάτου Παπα-Κυπριανού ο οποίος εμεσουράνει τότε εις τον ουρανόν της Κυπριακής Εκκλησίας. Διέκρινον οι ευλαβείς πατέρες το πατερικόν φρόνημα της ευλάβειας, της αρετής και της πείρας του πατρός από τον φαινομενικόν και στείρον εξωτερικόν τύπον.

Ο μακάριος γέρων Βαρνάβας ουδόλως εμείωσε την αρχικήν του ευλάβειαν και προθυμίαν δι' αυταπάρησιν και φιλοπονίαν. Δεν εγκατέλειψε τας μετανοίας του, ούτε όταν ήτο ογδοηκοντούτης. Εξηκολούθει δε να κάμνη μετανοίας και εις αυτά τα απλά σχήματα, τα οποία γίνονται εις τους χορούς των αδελφών προ της Θείας Κοινωνίας, ακόμη και όταν είχε μεγάλην κήλην, την οποίαν είχε ανηρτημένην εις τον τράχηλόν του.

Μία αδελφή του, ευλαβέστατη και φιλόθεος, προείδεν εις πολύ νεαράν ηλικίαν την μοναχικήν του κουράν, όπως και των αδελφών του· ειδικώς δε του προείπεν, όπως μας έλεγεν ο ίδιος και την εκλογήν του ως ηγουμένου.

Διακονήσας ταπεινώς και καρτερικώς την μονήν του, επί ολόκληρον τεσσαρακονταετίαν, ετελειώθη εν Κυρίω εις βαθύ γήρας την 17ην Φεβρουαρίου και προσετέθη εις τας στρατιάς των Πατέρων μας.

πηγή: Γέροντος Ιωσήφ, Οσίων Μορφών Αναμνήσεις, Ψυχωφελή Βατοπαιδινά 4, β' Έκδοσις, Ιερά Βασιλική και Πατριαρχική Μεγίστη Μονή του Βατοπαιδίου Αγίου Όρους, 2003.

<http://bitly.com/1MntVu8>